

عنوان مقاله:

تحلیل و ارزیابی سازگاری کاربری های شهری مورد مطالعه: نورآباد لرستان

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی توسعه پایدار، راهکارها و چالش ها با محوریت کشاورزی، منابع طبیعی، محیط زیست و گردشگری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

رحیم سرور - دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی

بهروز درویش - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران-مدرس دانشگاه

محمدحسین ستاری - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران

خلاصه مقاله:

برنامه ریزی عبارتست از یک فرایند ذهنی و عملی به منظور تدوین یک رشته عملیات منظم برای دست یابی به هدف یا اهدافی خاص در یک مکان و دوره زمانی معین. برنامه ریزی کاربری اراضی شهری فرایندی است که در آن نحوه استفاده از زمین و الگوی پراکنش مکانی-فضایی کاربریهای شهری به منظور رفاه زندگی اجتماعی شهروندان مشخص می شود. بنابراین ارزیابی کاربری اراضی شهری روندی است برای سنجش کمی و کیفی کاربری ها در سازمان فضایی شهر با توجه به شاخصهای استاندارد رایج به منظور ایجاد زمینه ای برای استفاده بهینه از زمین شهری برای رفاه شهروندان. در تحلیل مکانی عملکردهای شهری، با معیار، سازگاری مورد مطالعه قرار گرفت که هدف اصلی این معیار جداسازی کاربریهای ناسازگار از یکدیگر است تا کاربریهایی که در حوزه نفوذ یکدیگر قرار دارند از نظر سنخیت و همجواری فعالیت با یکدیگر منطبق باشند سیستم اطلاعات جغرافیایی شامل پایگاه داد هائی از مشاهدات در شکلهای توزیع شده فضایی فعالیتها یا پدیده هائی است که در فضا به صورت نقاط، خطوط یا سطوح قابل تعریف است. با استفاده از این سیستم در تحلیل کاربری اراضی شهری می توان به تحلیل مناسب مکانی کاربری ها پرداخت؛ به منظور تحلیل میزان سازگاری کاربری اراضی در شهر مورد مطالعه، ابتدا بر اساس ماتریس سازگاری، کاربریهای شهری وضع موجود با کدهای فرضی به سه دسته کاربریهای سازگار، کاربریهای نسبتا سازگار و کاربریهای کاملا ناسازگار طبقه بندی و سپس به منظور تحلیل، با توجه به ماتریس مذکور، از مدل Over lay در نرم افزار ArcGIS استفاده گردید. تحلیل سازگاری کاربری اراضی، مکان گزینی نامتناسب کاربری ها، فضاهای نسبتا ناسازگار و کاملا ناسازگار را برای زندگی شهروندان در فضای شهریرا نشان داد. تحلیل کاربریهای اراضی شهر با واریانس های کم و متوسط و زیاد که بیانگر میزان تداخل کاربریها و تنوع آنها بود، نشان داد که اکثریت کاربریهای اراضی شهر را کاربری های مسکونی، آموزشی، بهداشتی- درمانی و تفریحی و سایر کاربریهای که بطور نسبی با این نوع کاربریها دارای سازگاری هستند، تشکیل می دهد؛ بنابراین قرار گرفتن کاربریهایی نظیر کاربری صنعتی، نظامی و حمل و نقل و انبارداری بین این کاربریها بعنوان یک نوع ناسازگاری بوده و در عملکرد بهینه کاربریها تاثیر نامطلوبی دارد

کلمات کلیدی:

برنامه ریزی، برنامه ریزی کاربری اراضی، سازگاری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/355545>

